

Pengeforretninger skulde tilskyde den. Endelig skulde Foreningen være pligtig til paa Bankens Begjæring at standse sin Virksomhed, naar Banken havde været nødsaget til at tilskyde 25,000 Kr. Det forekommer nu Udvalget, at de Forbetele, den saaledes begrænsede Garanti vilde yde Foreningen, ikke staa i noget Forhold til den Byrde, den vilde paadrage Interessenterne. Det turde i denne Henseende fortjene at bemærkes, at ifølge de paatænkte Statutter skal, naar Reserverfonden maatte gaa ned under 1 pSt. af Obligationsskjælden, det solidariske Ansvar, der paahviler Interessenterne, strax gjøres gjældende mod disse ved Indkrævning af ekstraordinære Bidrag af indtil $\frac{1}{4}$ pSt. halvvaarlig af de ublaante Summer til at bringe Fonden op til den nævnte Størrelse, og der vil altsaa ingen Brug blive for Garantien, medmindre der ved Insolvens hos en Del af Laantagerne og de stillede Panters Utilstrækkelighed skulde opstaa et saadant Understud, at den hele Reserverfond i Forbindelse med de nævnte ekstraordinære Bidrag ikke vilde kunne dække det, i hvilket Fald Garantierne maatte yde et Forstud, indtil Refusion kunde erholdes igjennem de fortsatte ekstraordinære Bidrag. Men skulde den nye Forening ikke kunne opnåa saamegen Tillid, at den ikke anses udsat for saadanne Tab, kunne vi ikke tro, at Tilliden til den væsentlig vilde styrkes ved en Garanti for ikkun 5 pSt. af dens Obligationsskjæld, og vi have derfor ment, at man helst maatte fritage den for denne Byrde, som vi i modsat Fald vilde have troet burde medoptages i Loven iblandt Foreningens andre lovbestemte Forpligtelser.

Spøad der uden Sammenligning vil være vigtigst til Betryggelse af Foreningens Solidaritet, vil selvfølgelig være at faae opnaaet en ikke altsfor mangelfuld Burdering af dens Panters; men alle herhen hørende Forbetingelser maa formentlig, paa samme Maade som det er fket ved de tidligere Kreditforeninger, overlades Administrationen, og vi skulle derfor i saa Henseende kun yltre, at medens de os meddelte paatænkte Regler desangaaende iøvrigt ikke have givet Anledning til nogen Bemærkning i Udvalget, er det Spørgsmaal blevet opkastet, om det ikke skulde være rigtigt at tilføje samme en Bestemmelse om, at Eiendomme, der ere indrettede til særlig Brug, som Fabrikker eller Egnende, bør udelukkes fra Laan i Forhold til deres særlige Værdi som saadanne, ligesom ogsaa at forlange, at Burderingsmændene blandt de Dplysninger, de meddele i Burderingsforretningen, ogsaa skulle angive, hvor høit de tagere Grunden uden Paabygning.

Medens Udvalget efter det Anførte er enigt om at foreslaa en nærmere Bestemmelse af den i Lovforslagets § 1 f. bebudede Forbeting, ved hvis Affattelse man under Hensyntagen til Mønstforandringen i 1874 har lagt Betingelsen Nr. 3 i Lov af 9de Februar 1866 i Forbindelse

med det ommeldte Statutudkast til Grund, ligesom hele Udvalget endvidere som en Redaktionsændring i § 1 g. skulde foreslaa, at det udtryffeligt siges, at det er som et Aktiv for Reserverfonden, at den der omhandlede Værdi bliver at opføre i Foreningens Bøger, ere Udvalgets Medlemmer Kayser, C. Møller og Ussing tillige af den Formening, at der, fordi der ikke findes at burde lægges den nye Kreditforenings Stiftelse nogen Hindring i Veien, dog ikke er nogen Grund til strax, inden det endnu er set, hvorledes den vil udvikle sig, at tillade, at Umyndiges og offentlige Stiftelsefs Midler anbringes i dens Obligationer. Uden Tvivl maa det erkjendes, at det i sig selv har Meget imod sig ved Fastsættelsen af Reglerne for disse Midlers Anbringelse at tage noget Hensyn til at begunstige dem aldeles uvefkommende Instituter. Man fandt imidlertid bangang, da Kreditforeningerne vare en ny Institution, der først skulde bryde sig Vej, at Usikkerheden af, at dette maatte lykkes, kunde forsvare et saadant Hensyn; men Sagen stiller sig nu ganske anderledes. Det har viist sig, at Kreditforeningerne med stærke Skridt ere fremblomstredede, uden at de have behøvet nogen Hjælp af hine Midler, af hvilke det sikkert er et i Forhold til den samlede i Kreditforeningsobligationer anlagte Kapitalsum lidet betydeligt Beløb, der er blevet anbragt i disse Papirer. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at der ikke nu behøves nogen Anbefaling af Kreditforeningsinstitutionen fra Lovgivningsmagtens Side for at bringe en Kreditforenings Obligationer ud imellem Publikum. Den dertil foresønde Tillid vil komme af sig selv, naar der ingen særlig Grund viser sig til Frygt for, at den skulde være flet indrettet eller bestyret. Kun naar en saadan Frygt er opkommen, kunde det maasse være af nogen Interesse for Foreningen, om der havde Tilladelse til at anbringe hine Midler i dens Sjældsforfkrivninger; men saa meget mindre synes det da forsvarligt at lade dette være tilladt, inden det endnu har viist sig, om den ommeldte Tillid har kunnet fæstne sig, i hvilket Tilfælde Tilladelsen ganske viist vilde være ubetænkkelig, men da ogsaa uden nogen væsentlig Betydning for Foreningen. Vi foreslaa derfor, at den i Lov af 20de Juni 1850 § 3 nævnte Begunstigelse udgaar af Rækken af de Begunstigelse, der indrømmes den nu paatænkte Kreditforening. Vi tilstaa, at, hoormeget vi end erkjende, at det er i sin Orden, at der ikke gives de alt bestaaende Kreditforeninger ligesom et Slags Monopol, der forhindrer Dpretelsen af andre konkurrerende Foreninger, vilde det dog altid for os være en Betænklighed ved at gaa ind paa Meddelelsen af Koncessioner til saadanne nye Instituter, om Begunstigelsen i den nævnte § 3 af Lov 20de Juni 1850 nødvendig skulde være knyttet dertil, en Betænklighed, hvis Vægt kun kunde forøges